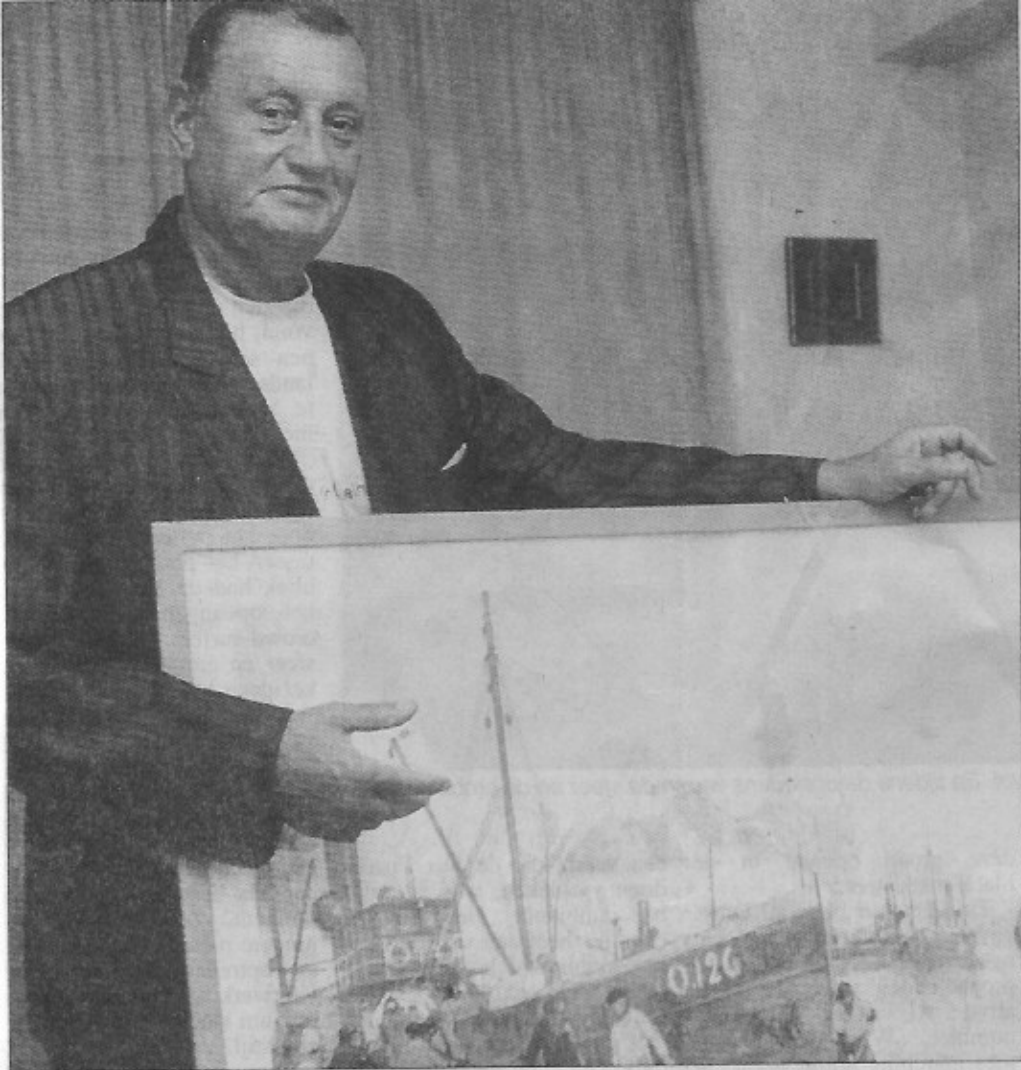

Georges Van Leeuw, monument van het uitgaanskwartier en sportieve uitlaat Café/Hotel/Restaurant

**In de horeca geboren en
getogen...**

Als een maître d'hôtel presenteert Georges Van Leeuw (64) met een brok oud-Oostende, een tijdsfeer die hem nooit zal verlaten en waarvan hij wel altijd zal houden. 'Zijn' Koningin der Badsteden... toen op het balkon van de zeedijkse Wellington een orkest speelde ; de Falstaff op de grote markt die door een parisienne — Faifaize genoemd omwille van haar erg sensuele buitenkantjes — werd gerund ; en Ville de Londres, Cinema Forum, Crèmerie Omer, Madame Moustache, Trois Fontaines, Cinema Palace, Pole Nord, Van Eyck, Louis XIV, Douzaines en de bij manier van spreken ontelbare Macambo's de zoveel gretigheden vormden van toerist en inwoner. Ons zetje is volgens Georges zelfs Las Vegas waard : wie heeft er drie jachthavens, een park in het volle centrum, een hippodroom met zicht op zee, een visserkaai, een Leopoldpark en een winkelcentrum dat van Petit-Paris tot het drie markten rijke Feestpaleis in Vlaanderen zijn gelijke niet heeft !

Met een gezonde onrust bewoog Georges Van Leeuw zich zowel in hotellerie als in de uitgaanswereld. De drift kreeg hij van thuis mee, van vader die, selfmade-man zijnde, eiste dat zoonlief eveneens de handen uit de mouwen stak, daarbij te allen tijde correctheid en beleefdheid betoënd tegenover de klant. Een schop onder de kont was de opleiding niet vreemd. Langsheen Oostendes chicste hotel Osborne (zo jammerlijk afgebroken), Thermenpaleis, kursaal en, ja, zelfs cruiseboten werd Georges met open armen als respectabel jurylid binnengehaald door de Hotelschool. In de ruimste zin van het woord was Georges Van Leeuw een Oostendenaar die het lokale Montmartre op zijn duim kende en de tijd op zero zette als hij zich in Van's en Breughel aan vriendschap bezatte. De opperste geneugte puurde hij uit de sportieve CHR-sportgemeenschap van Leo Maertens, die het wereldje van kelners en tappers de mogelijkheid bood zich via voetbal en basket te ontdoen van de niet aan te ontkomen stress, zo eigen aan het keiharde vak...

Weeskind uit het Leuvense was vader Henri Van Leeuw heel vroeg uit werken geweest in het Brusselse. Een durvende doordruwer die heel vlug naar Oostende kwam om in de A. Buylstraat 't Kupertje — destijds 'Grand Chic' — op te starten: zowat een amusante stop voor mensen uit horeca- en taximiddens. In de jaren '30 had hij zijn *Friture Henri* en even vóór de oorlog was hij patron van *Hotel Winston* in de Vlaanderenstraat.

Vitriene Hillaert betrapte dat hij in de lessenaars van de kinderen snuisterde, zette hij mij dit betaald met een pak slaag. Ogenblik waarop de *anti-calotin* in mij werd geboren..."

— **Sportief kereltje?**

— **Georges:** „Ik kon goed zwemmen, ging voetballen en liep redelijk snel. Onder voorzitter Lacourt en trainer Versyp was ik een tijdje ASO-miëniem. Een voetbalcarrière zat er niet in, daarvoor was er veel te veel werk in pa's Winstonhotel.”

Anti-calotin geworden in collegetijd...

Mathilde en Filip kozen voor Koksijde

Als kleuter ging Georges Van Leeuw naar de in Oostende heel bekende *Ecole Moyenne*, gelegen aan het Leopoldpark. Het was een sluw en sterk ventje dat zich niet liet doen.

— **Georges:** „Op aandringen van moeder — die op zeker ogenblik vader verliet — ben ik naar het college gegaan, alwaar ik met succes het middelbaar doorliep. Ik had evenwel weinig sympathie voor college en christelijken. Toen ik leraar

— **Hoe lonkten jouw studentenjaren?**

— **Georges:** „In wiskunde was ik maar slappekes. Opstel en declameren lagen me heel wat beter. Ik had een goede stem en zong trouwens in het collegekoor.”

— **Communic... en meisjesogen?**

— **Georges:** „Ik durfde *gad-verdamme* als communicant natuurlijk in meisjesogen kijken: zoiets zit in je bloed, man! Mijn eerste kus gaf ik

ooit aan een knappe brunette, bij Papa Dauphin op het speelstrand aan de dijkhorloge.”

De horeca werd er bij Georges thuis ingehamerd. Hij was amper 12 toen hij al zijn steek stond in vaders zaak. Hij leerde er iedereen goed te bedienen. Omdat hij nooit iets anders zag dan borden, couverts en servetten, werd hij automatisch tot de perfectie gedreven.

— **Op wat dient gelet in het horecaberoep?**

— **Georges:** „Je moet de hardheid van het beroep beseffen: zaterdagen, zondagen, feestdagen... je bent altijd van dienst. Je moet van de hotellerie verschrikkelijk houden of anders ga je er aan kapot.”

Culinair Oostende

— **Hotelwezen maakt te-**

loorgang mee...

— **Georges:** „De teloorgang van de beroepsernst is hier niet vreemd aan. De manier hoe men er vandaag bijloopt is een aanfluiting van ordentelijkheid inzake verzorging nagels, kort geknipt haar en kledij van zowel maître d'hotel, chef de rang als serverende garçon.”

— **Prinsenpaar verkoos Koksijde...**

— **Georges:** „Terwijl Oostende de jongste jaren veel van zijn culinaire pluimen verloor, ging Koksijde — en andere gemeenten — er enorm op vooruit. Ik maakte de glorie-tijd van de Oostendse hotelschool nog mee, toen men over zeer goede leraars beschikte en in de keuken een naam stond als een klok, Firmin Peere.”

— **Hoe quoteer je Oostende**

culinair?

— **Georges:** „Met Koninklijke Villa, Thermenpaleis, Grillon en Old Fisher is ver alles gezegd. Zoek het kwaad niet bij de hogere overheid. Men kan er niet langer naastkijken dat het de Koningin der Badsteden almaar meer mangelt aan echte beroepsmensen.”

Zelfs Tafelberg is Oostende niet waard...

— **Georges De Leeuw begon ooit als *commis-débarasseur* in hotel Osborne van meneer Dumonlière en zijn culinaire**

crack Ernesto Sartoris. De jonge Van Leeuw werkte daar tot zijn legerdienst.

— **Georges** : „De Osborne was voor mij de status van wat hotellerie in wezen moet zijn : je moest je oversten steeds in twee woorden aanspreken, verzorging van lichaam en kleidij waren primair, tegen lang haar was er een onverwrikbaar veto... Waar ze nu van school komen als garçon of maître d'hotel, moest ik twee jaar lang als commis-débarasseur niets anders doen dan opruimen.”

— **De run-up ging dus in vertraagd tempo...**

— **Georges** : „Op je 20ste had je de kans om demi-chef te worden, waarbij je slechts de chef-de-rang mocht vervangen als deze met vakantie was. In de Osborne konden zo'n 150 man aan tafel gezet worden. Ik bracht het tot demi-chef. Toen ik na 18 kakimaanden in Duitsland afzwaaide, was de Osborne afgebroken om er een appartementsgebouw op te zetten. Voor mij een afgrijsselijkheids, voor anderen een financiële must.”

De wereld rond

— **Als steward mee met cruiseschip...**

— **Georges** : „Het betrof twee winters waarbij ik omzeggens de wereld rondging. Als sterke bèeste was zeeziekte mij vreemd. Ik vierde kerstdag in Tahiti, zag in Zuid-Afrika de befaamde Tafelberg : zo genoemd omwille van de mist die de berg omfloerst en de indruk verwerkt van een wit kleed dat de tafel bedekt. Maar alle schoonheid van de wereld ten spijt, toch lag ook daar het Noordzeestad mij 't nauwst aan het hart.”

Breugheliaanse CHR-tijd !

— **Vier jaar vertegenwoordiger geweest...**

— **Georges** : „Ik ervoer mezelf als een goede verkoper van Lipton-thee. Omdat promotie op zich liet wachten, keerde ik terug naar de horeca, meer bepaald naar de luchthaven alwaar ik 12 jaar werkte en er eens koning Albert en prins Bernard van Nederland bediende.”

Nadat hij aan de slag was in het thans afgebroken Zeezicht trok Georges naar het Thermenpaleis om tenslotte zijn loopbaan af te sluiten in de Brugse Holiday Inn.”

In 1953 werd in de Oostendse Langestraat — recht over het toenmalig 888-Huis — café Breughel opgestart door Leo Maertens en vrouwtje Annie Druyve. Een stamcafé in 't Oostendse Montmartre, waar omzeggens iedere sportieve ziel onverbiddelijk bleef plakken. Latere uitbaters waren bokser Leon God, Vic van Geel, Loe Meganck, basketter Cois Clement en Redgy Van Roose, onder wie het afspraakcafé afbrandde.

Voetbalteam

Leo Maertens was geen *gewonen*. Hij stichtte vooreerst een Oostendse afdeling van de Jazz & Hotclub van België, maar had ook sportief bloed in zijn aderen. Dat bewees hij toen hij met Café/Hotel/Restaurant (CHR) zowaar een voetbalploeg en een basketteam uit de grond stampte.

— **Georges** : „Ik was medestichter en weet dat Mong Verkempinck van de Van's er van in het begin heel nauw bij betrokken was. Toen we in Corpo Oostende uitkwamen, stond korte tijd ook Hugo Deprez in de ploeg. Dezelfde Hugo die iets later terug door ASO als fanion werd opgevestigd en hierna nog jaren in de eerste ploeg uitkwam. Bij CHR was ik rechterback. Toen onze ploeg later naar het liefhebbersverbond trok, hebben we daar meerdere keren kampioen gespeeld !”

Spreken en omgaan met

Georges Van Leeuw is een levensgenieter en vooral een optimist leren kennen. Welja, hij is een gelukkig mens... ook al werd hij intussen al drie keer geopereerd i.v.m. lymfankanker, die klieren treft in het menselijk lichaam.

Al lachend naar chemotherapie

— **Georges** : „Toen ik in de fitnessclub aan het douchen was, werd mijn aandacht getrokken door een knobbel in mijn lies. Een sportdokter waarschuwde voor liesbreuk, maar een geneeskundig ingrijpen wees een begin van kanker aan. Ik kreeg chemotherapie en bestralingen, zodat na een periode van vier jaar alles voorbij was. Te vroeg gejuicht... want het kwaadaardig fenomeen uitte zich intussen al voor de derde keer.”

— **Hoe kijkt, uze lèeuw' hier tegen op ?**

— **Georges** : „Ik stel me daarboven en veeg er vierkant mijn *peteuter* aan. Ik ging al lachend naar de chemotherapie en kwam al lachend terug. Verloor al mijn haar, maar kreeg het intussen al allemaal terug. Mijn moraalfilosofie dienaangaande : *je moet tonen dat je sterker bent dan de ziekte !*”

Van thuisuit een kind van de blauwe...

Dolf van Glabbeke, dà was 'n echten !

Georges Van Leeuw heeft nooit aan politiek gedaan, al werd hij eens door Marcel Friedrichs hieromtrent aangesproken. Dat wil nog niet zeggen dat *uze lèeuw* geen woordje te zeggen heeft omtrent zijn stad...

Als alle redenen recht worden gegeven, grepen — in de tijd van vaders hotel Winston, Vlaanderenstraat 3 — al de banketten van de liberalen plaats bij Henri Van Leeuw. Het is dan ook normaal dat het zoon Georges als klein grut werd ingestampt dat hij een kind was van de blauwe. Dus polsen we de leeuwenwelp omtrent Oostendse burgemeesters.

— **van Glabbeke ?**

— „Ik herinner me Dolf als een pracht van een mens. Een rechtlijnige man die geweldig van Oostende hield.”

— **Piers ?**

— „Bonjourtjes en vriendelijkheid genoeg... maar 't was ook al. Lange Jan straalde zijn ventzijn niet uit.”

— **Goekint ?**

— „Zeg er geen kwaad over, al vind ik toch dat hij niet genoeg uit Oostende gehaald heeft.”

— **Vandecasteele ?**

— „Chapeau !”

Oostendse 'goed' en 'kwaad'...

Hetgeen de jongste jaren is gebeurd qua infrastructuur — visserskaai, Petrus- & Paulusplein, stationsplein, tramhaltes over hotelschool, dijk, Lido — kan Georges alleen maar toejuichen.

— **Mindere kanten en wat moet veranderen ?**

— **Georges :** „Ze hebben heel veel *rond Oostende* verbeterd, maar in het centrum mag er wel iets meer gedaan worden. We hebben een perfecte Marie-Joséplaats... maar er zijn nog heel wat sites à la Brusselstraat en 't Peerd die eveneens een dringende opknopbeurt verdienen !”

Ze kwamen allebei uit een vorig huwelijk toen Jenny Scharley en Georges Van Leeuw mekaar 40 jaar geleden leerden kennen. „Jenny is een verwaaide Brugse die bleef hangen in Oostende”, aldus Georges, „ze trok naar alle concours in boogie-woogie... die ze steevast won. Jenny danste ooit bij dansschool Rose d'Ivry. Het is een braaf mens die smoor is op haar hobby : dans, dans... en nog een keer dans !” Jenny over echtgenoot Georges : „Het is een wrede maar toch gevoelige vent met een grote mond en een nog groter hart. Hotellerie — zelfs thuis — is zijn leven, bij zover dat onze tafel altijd een viersterrenflair heeft...” Niet te vergeten : ze zijn allebei stapel op hùn Europa's mooiste Noordzeestad !

Terwijl Bruges la Morte al zijn zaligste minnewaterdromen soesde...

In Oostende ging de zon nooit onder

„Toen de provinciehoofdstad al zijn diepste slaap maffe, begon de Koningin der Badsteden nog maar pas te leven. Na een fameuze sortie kon je om 6 u. 's morgens in Les Sports in de Langestraat bij Pierre en Merry of in De Turf in de Madridstraat je nog te goed doen aan een lekkere spaghetti of andere contraire kruiderij...”, zegt Georges.

Van Leeuw kookt in zijn vel als men Oostende *Stad aan Zee* noemt: „Zo dom als het groot is, er zijn zoveel steden aan zee. De eretitel *Koningin der Badsteden* werd ooit door een vorst toegewezen, voor Oostende dan ook een plicht deze unieke verering waard te blijven!”

In de golden sixties bruisde

Oostende van 's morgens tot 's avonds... naar de volgende morgen toe, zo 's winters als 's zomers. Het was altijd volle bak en jonge gasten die uitgingen hadden mogelijkheden zat: „Met de horeca profiteren, voor Oostende dan ook een plicht deze unieke verering waard te blijven!”

In de golden sixties bruisde Oostende van 's morgens tot 's avonds... naar de volgende morgen toe, zo 's winters als 's zomers. Het was altijd volle bak en jonge gasten die uitgingen hadden mogelijkheden zat: „Met de horeca profiteren, voor Oostende dan ook een plicht deze unieke verering waard te blijven!”

pistes, alwaar de *Van's* inzake smacht en liefdes de kroon spande... en waar wellicht de helft van België en niet te overziene schare pintendrinkers van *over there* naartoe ging. Buurt die omzeggens brutaliteitsvrij was. Er werd wel eens een zeldzaam robberijtje uitgevochten, dat doorgaans vrij vlug kon worden opgeklaard. In die dagen waren onze mariniers nog in Oostende gekazerneerd...

Er was de Van Iseghemlaan alwaar het volkse Wit Paard een meer dan waardige tegenvoeter was van de standingsvolle kursaal en naast Moulin Rouge en 1900 de avenue niet minder om zijn luxebordelen bekend was.

— **Tevreden met het opkuisen van de blotebillenraampjes?**

— „Helemaal niet. Integen-

deel ze hadden dat allemaal schoon moeten laten zoals het was. Laten we niet *pateren* hé: het charmeert toch iedere man als een mooie griet hem, van achter het venster, inviteert voor een sexy tête-à-tête. Het siert ergens zijn manzijn en uiteindelijk moet hij toch niet binnengaan als hij niet wil...”

Witten van de
Kaaie,
Zwarte Maria en
dochters
en 't wulpse
Hazegras!

Praten over het Oostende van weleer is zowaar iets oprakelen dat op zichzelf een aparte toerismeburcht was... waarbij men zich afvraagt hoe en wie het klaarspeelde om dat allemaal onherroepelijk te verbannen en af te breken. Waar is 't Visserskwartier met zijn vijftal stamcafeetjes als 't Vissertje en 't Matroosje die door — de thans niet meer te betalen! — accordeonist en batterist in vuur en vlam werden gezet...

— **Georges:** „We gingen iedere donderdag met een bendje naar de kaaie en begonnen op het Visserspleintje bij Bubbeline, zakten af naar de Witten van de Kaaie, Zwarte Maria, de Valentino en de Nieuwe Zaal. Was 't Hazegras met zijn *king of the city* Mong van de Blue's geen plezierig nest? Met weinig geld, fantastisch

amusement! Niet alleen 't Kerkje werd afgebroken: waar zijn de Limbourg, De Gentenaar en de Minerva?”

— **Wat was de oorzaak van deze afgang?**

— **Georges:** „De opkomst van de televisie heeft café en horeca veel pijn gedaan. Vooral toen de kleurenkasten opkwamen en sport begonnen uit te zenden. Hoeveel cafés, vroeger stampvol volk, zijn er in bijna iedere wijk niet verdwenen? Ik zeg niet dat er geen cafés meer zijn die draaien. Maar vroeger ging *ieder-eeen* uit. Men sloot een cinemaabezoek af met een pint in het stamcafé dat de James kon zijn. dikke Jenny, de Paris of het bordeel waar men het op je *sieswatieel* had voorzien...”

De mooiste visitekaart die CHR (Café/Hotel/Restaurant) kan aanbieden: v.l.n.r. chauffeur Valère, Çois Van Houcke, Ronny Moyaert, Georges Van Leeuw, André Volders, Edwin Rouzée, Chafart, Jean Laroye, Danny Decraemer, Richard Clement, Remi Lust, Popelier en Yvan Rouzée.